

paa en særdeles voldsom og farlig Maade. Jeg indskyder her den Bemærkning, at der tidligere i Udvalget var nogen Meningsforskel om, hvorvidt saadanne Sygdomme, som optraadte paa en særdeles farlig Maade, maatte henregnes til de pestagtige, hvad enten disse nu hed Kolera, Dysenteri eller deslige. Det var der nogle ærede Medlemmer af Udvalget, der forsvarede, men jeg tror dog, at man overbeviste sig om det Sidste, at til pestagtige Sygdomme ingen andre kunde henregnes, hvor farlig de end maatte optræde, end saadanne, som Lægerne benevne med det videnskabelige Udtryk „Pest“, altsaa Ordet taget i videnskabelig Betydning. Der har nu hos mig stillet sig den Tvivl, hvorvidt Justitsministeren ikke burde have en Bemyndigelse til, naar Kolera til Exempel eller andre Sygdomme af speciel farlig Bestaafenhed optraadte med stor Intensitet, ogsaa at foretage en Paabydelse af egentlig Karantæne eller i det Hele taget af Afsperning. En saadan Bestemmelse hjemler Lovforslaget i sin nuværende Skikkelse ikke Justitsministeren. Det Karakteristiske ved dette almindelige System, som kaldes Eftersyn, der omhandles i Lovforslagets andet Afsnit I, er jo det, at det kun tilstedes, at man standser dem, som findes at være Syge, men ikke tager Hensyn til den saakaldte Inkubationsperiode, saa at de Personer, som mulig allerede bære Smitstoffet i sig, uden at Sygdommen endnu er udbrudt — hvad som bekendt kan ske i en vis, ikke saa ganske kort Periode — uhindret kunne gaa i Land og paa denne Maade overspøse Smitstoffet. Jeg har nogen Frygt for, at i Tilfælde af, at Kolera f. Ex. optræder med særdeles Styrke og Dødelighed — lad mig tænke mig — her ligeoverfor i Sverrig, vil den offentlige Mening lettelig forlange, at der bliver taget kraftigere Foranstaltninger end saadanne, at man lader uhindret Skibe passere frem og tilbage og kun sørger for at stoppe de Syge, men lader Alle, som endnu ikke ere syge, uhindret gaa i Land. Det forekommer mig derfor, at det mulig kunde være ønskeligt, at der i saadanne Tilfælde ogsaa gives Justitsministeren en Bemyndigelse til at anordne egentlig Karantæne med dertil hørende Afsperning. Afsperringen er jo oftere Hovedsagen og det, som den offentlige Mening forlanger, og muligvis maatte man finde forøget Anledning til at give Justitsministeren en saadan Bemyndigelse, dersom Endringsforslaget Nr. 14 blev vedtaget, hvorved Nøgtdagen jo da beholder Kontrollen over enhver Justitsminister, der uden tilstrækkelig Marsag træffer saadanne Foranstaltninger, i alt Fald Myndighed til at ophæve disse, naar man finder dem ubegrundede. Jeg har ikke fundet mig foranlediget til at stille noget Endringsforslag i den Retning, som jeg her omtaler, og det netop af den Grund, at det i Udvalget blev nævnet — og jeg forstaa, at det blev forudsat fra alle Sider —, at man her i Salen vilde bringe denne Løfte til

Dmtale og da se, hvorvidt den mulig maatte finde nogen Tilslutning, saaledes at Udvalget behøve vilde kunne bedømme, hvorvidt der til Sdie Behandling maatte være Anledning til at stille et Forslag i den Retning, jeg har antydnet, nemlig den — jeg gjentager det — at i Tilfælde af, at Kolera eller andre farlige Sygdomme optraadte med særdeles Intensitet og Dødelighed i vore nærmeste Nabolande, der da tillægges Justitsministeren en Bemyndigelse til, at forordne Afsperning og Karantæne, samt hvad dermed staar i Forbindelse. Man har bemærket, at om der skulde vise sig en saa stor Fare, vilde Justitsministeren kunne ty til ved en provisorisk Lov at sætte saadanne Foranstaltninger i Værk som dem, jeg har antydnet. Det turde imidlertid dog maaske have nogen Rimelighed for sig, naar man engang er ved at lovgive paa disse Omraader, saa saa godt som muligt at forudsæ de Tilfælde, som kunne indtræde, og ikke at lovgive paa en saadan Maade, at man forudsætter, at det, som man vedtager, skal suppleres med en provisorisk Lov. Jeg har altsaa bragt dette paa Dmtale for muligvis at give Anledning til, at Andre kunne udtale sig derom, saa at Udvalget kan blive instrueret om, hvorvidt der maatte være Stemmning i Thinget for et Forslag i denne Retning.

Ordføreren (Steenstrup): Da den høitærede Justitsminister dels har tiltraadt en hel Del af de stillede Endringsforslag, dels ikke har modsat sig noget af Udvalgets øvrige Forslag, finder jeg mig ikke foranlediget til i den Retning at ytre Videre, og da Mindretallets Forslag ere frasalbne, er der heller ikke mere derom at sige. — Lige overfor det ærede Medlem, som repræsenterer den ængstelige Side af Udvalget (Leth), skal jeg bemærke, at vel har det været paa Dmtale og er vistnok ogsaa blevet vedtaget, at det var hensigtsmæssigt at bringe de Spørgsmaal, han bragte paa Bane, paa Dmtale her i Salen, men det forekommer mig ogsaa korrekt, at jeg ventede, indtil det ærede Medlem havde bragt det paa Bane, som lægger nogen Vægt derpaa. Sagen er nemlig den, at det forekommer Udvalget, at det er meget lidet tilraadeligt i en Lov som denne at gaa videre, end Regeringens Forslag gaar. Karantæneforanstaltninger ere Noget, som aldrig kunne ønskes overfor Handel og Samkvem; naar man ikke har dem i Diebliffet, lægger man ikke tilstrækkelig Vægt derpaa, men naar det engang kommer, vil man nok føle Evien. Nu blev det ærede Medlem, der bragte Sagen paa Bane, ængstelig over Indholdet af § 19. Ordene i denne Paragraf gaa ud paa, at Karantæne kun maa paabydes overfor Skibe, som ankomme fra udenrigske Steder, fra hvilke Indførelse af pestagtig Sygdom kan befrygtes. Sagen er altsaa: hvad er pestagtig Sygdom? Det maa dertil bemærkes, dels at det er erklæret af den ærede Minister, og dels at det